

kræver, at der ikke sker nogen Ændring i de nu bestaaende Forhold. I Virkeligheden har man altsaa paa Fredericiamødet stærkt ønsket at faa Lov til at fortsætte som hidtil.

Det Punkt i Forslaget, der har voldt den største Meningsforskel, er Bestemmelsen i 2det Stykke af Lovforslagets § 4, hvorved der sættes en bestemt Grænse for den Hjælp, der i de enkelte Tilfælde kan ydes trængende Personer. Lovforslagets § 4 bestemmer i sit 2det Stykke, at der ikke kan ydes større Understøttelse til nogen Person end 180 Kr. i Løbet af 18 Maaneder. Ministeren har sagt, at det maa fortolkes derhen, at man i de første 18 Maaneder i og for sig maa give lige saa meget, man vil, men for saa vidt Understøttelsen overstiger dette Beløb, skal der hengaa mindst 1 Aar, inden der paa ny kan ydes vedkommende en Understøttelse. Dette har et Flertal søgt at mildne noget ved Ændringsforslag under Nr. 6, hvor det foreslaas, at man paa dette Punkt kan fravige den almindelige Regel, naar særlige Forhold taler derfor. Jeg synes, at det er uheldigt at indføre en saa vag Bestemmelse. Naar man overhovedet opstiller den, synes jeg, deri ligger en afgjort Erkendelse af, at det ikke er rigtigt at sætte disse Skranker for eller lægge disse Baand paa Hjælpekasseinstitutionen, som Lovforslaget tilsigter. Vi har som Følge deraf ikke kunnet tiltræde det Ændringsforslag, men har maattet opretholde vort principale Forslag om, at 2det Stykke i § 4 slettes, og at der gives Hjælpekassebestyrelserne Ret til som nu at tildele Understøttelser efter fuldkommen frit Skøn. Jeg tillod mig ved første Behandling at gøre gældende, at vedtager man § 4, som af Ministeren foreslaaet, vil denne nye Bestemmelse i vor Hjælpekasselov ikke alene særlig komme til at ramme de Enker, der nu er inde under Hjælpekasseforsørgelse, men ogsaa særlig de overordentlig mange ulykkeligt stillede Mennesker, der paa Grund af kronisk eller langvarig Sygdom ikke er i Stand til at forsørge sig selv. En saadan Bestemmelse vil ogsaa særlig ramme tuberkuløse. Jeg vil tage et Eksempel. En Mand anbringes paa et Tuberkulosehospital. Han er fattig, og i den Tid, han opholder sig paa Hospitalet, ser han ingen Udvej for Hustruens og Børnenes Forsørgelse. Netop ved saadanne Lejligheder har det hidtil været saa overordentlig fortræffeligt, at vi kunde gaa til Hjælpekasserne og skaffe saadanne Mennesker den Understøttelse,

som de kan have Krav paa og i høj Grad trænger til. Men det umuliggøres ved den Affattelse, som saavel den højtærede Minister som Udvalgets Flertal foreslaar, og det Ændringsforslag under Nr. 6, som den ærede Ordfører motiverede, vil aldeles ikke skabe en tilfredsstillende Løsning af hele dette vigtige Spørgsmaal. Vi maa derfor, som jeg allerede har nævnt, fastholde Ændringsforslaget under Nr. 5, som gaar ud paa, at 2det Stykke af § 4 udgaar, og bede Tingets Medlemmer om at stemme derfor.

Et andet og meget vigtigt Ændringsforslag, som er stillet af Mindretallet, findes under Nr. 10. Det angaar det Tilskud, som skal ydes Hjælpekasserne af Staten. Det nuværende Tilskud andrager 250,000 Kr. om Aaret. Da det i sin Tid blev fastsat, var det en Forudsætning, at de kommunale Raad deraf skulde have refundert en Trediedel af de Tilskud, som de ydede Hjælpekasserne, men Beløbet har i de senere Aar aldeles ikke kunnet strække til. Der er saaledes i det sidste Aar, for hvilket der foreligger Regnskab, gennem Hjælpekasserne udbetalt 1,350,000 Kr., og deraf faar Kommunerne altsaa kun refundert 250,000 Kr. Fradrages dette Beløb, vil det ses, at det bliver et overmaade stort Beløb, for hvilket Kommunerne aldeles ikke modtager nogen Refusion.

Man henviser til, at Forholdet vil bedres noget, naar Lovforslaget om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd gennemføres, men om dette Lovforslags Skæbne vides jo i Øjeblikket intet. Jeg tillader mig i denne Forbindelse at rette den Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister, om han kan give Tinget nogen Oplysning om Udsigterne for dette Lovforslags Gennemførelse. Mig bekendt, er der ikke i det andet Ting nogen stærk Lyst til at fremme denne Sag. Det ser jo i det hele ud til, at det andet Ting i Øjeblikket ikke spekulerer paa andet end at drive Visnepolitik, hvad enten det gælder vort Lands Forfatning, eller det gælder de fattiges Forsørgelse. Det vilde interessere mig og det Mindretal, hvortil jeg hører, overmaade meget, om den højtærede Indenrigsminister kunde meddele Tinget noget om, hvorvidt der er Udsigt til, at dette Lovforslag vil blive fremmet i denne Rigsdagssamling. Foreløbig har det Mindretal, jeg tilhører, maattet gaa ud fra, at det ikke bliver gennemført, da alt, som sagt, tyder paa, at det Flertal, der i Øjeblikket sidder i Landstinget, ikke vil fremme denne Sag. Vi har derfor, sam-